

Sygn. akt II Ca 110/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2018 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSO Jarosław Gołębiowski (spr.)
Sędziowie	SSO Dariusz Mizera SSO Alina Gąsior
Protokolant	stażysta Iwona Jasińska

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2018 roku w Piotrkowie Trybunalskim
na rozprawie sprawy z powództwa (...) Banku Spółki Akcyjnej z siedzibą we W.

przeciwko M. S.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Bełchatowie

z dnia 20 listopada 2017 roku, sygn. akt I C 507/17

oddala apelację.

SSO Jarosław Gołębiowski

SSO Dariusz Mizera SSO Alina Gąsior

Sygn. akt II Ca 110/18

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 20 listopada 2017 roku Sąd Rejonowy w Bełchatowie sprawy z powództwa (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą we W. przeciwko M. S. o zapłatę:

1. zasądził od pozwanej M. S. na rzecz powoda (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą we W. kwotę 1.247,73 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 1.058,44 zł od dnia 27 września 2016 roku do dnia zapłaty z tym zastrzeżeniem, że wysokość odsetek nie może przekraczać w stosunku rocznym maksymalnych odsetek ustawowych za opóźnienie;

2. zasądził od pozwanej M. S. na rzecz powoda (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą we W. kwotę 407 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowiły przytoczone poniżej ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego.

W dniu 22 marca 2011 r. M. S. zawarła z (...) Bank S.A. z/s we W. umowę pożyczki.

Bank udzielił pożyczkobiorcy pożyczki w kwocie 10 702,66 PLN.

W umowie ustalono opłaty, prowizje i inne koszty związane z udzieleniem pożyczki, do zapłaty których zobowiązany jest pożyczkobiorca:

a) opłata przygotowawcza za rozpatrzenie wniosku oraz sporządzenie i zawarcie umowy pożyczki w kwocie: 40,00 PLN,

b) prowizja bankowa od udzielonej pożyczki w kwocie: 334,59 PLN,

c) opłata ubezpieczeniowa w kwocie: 2 828,07 PLN pobierana za cały okres kredytowania.

Pożyczkobiorca upoważnił bank do jednorazowego pobrania opłat i prowizji z kwoty pożyczki wynoszącej 10 702,66 PLN.

Bank przekazał pożyczkobiorcy kwotę: 7 500,00 PLN.

W umowie ustalono, że oprocentowanie nominalne pożyczki wynosi 16,00 % w stosunku rocznym i jest stałe. Odsetki naliczane są od rzeczywistego zadłużenia pozostającego do spłaty.

Całkowity koszt pożyczki wynosił 9 175,80 PLN.

Łączna kwota wszystkich kosztów, opłat i prowizji, do zapłaty których zobowiązany był pożyczkobiorca, wynosiła 9 175,80 PLN.

Pożyczkobiorca zobowiązał się do spłaty pożyczki w 72 ratach, których wysokość wynosi 232,16 PLN, z wyjątkiem ostatniej raty wyrównawczej, która wynosi 192,44 PLN. Raty miały być płatne są do każdego 18 dnia miesiąca. Pierwsza rata płatna w dniu 18.04.2011 r., a ostatnia rata wyrównawcza do dnia 17.03.2017 r.

W umowie ustalono, że niespłacenie przez pożyczkobiorcę raty pożyczki w terminie ustalonym w umowie pożyczki albo spłacenie jej w niepełnej wysokości powoduje uznanie niespłaconej należności za zadłużenie przeterminowane. Od zadłużenia przeterminowanego z tytułu kapitału bank mógł pobierać odsetki karne. Odsetki od zadłużenia przeterminowanego naliczane miały być wg zmiennej stopy procentowej, stanowiącej czterokrotność obowiązującej stopy kredytu lombardowego NBP.

Umowa przewidywała, że w przypadku opóźnienia z zapłatą w terminach określonych w umowie pożyczki pełnych rat pożyczki za co najmniej dwa okresy płatności bank wezwie Pożyczkobiorcę listem poleconym do zapłaty zaległych rat w terminie 7 dni od otrzymania wezwania, pod rygorem wypowiedzenia umowy pożyczki. W przypadku, gdy pożyczkobiorca nie ureguluje zaległości w powyższym terminie, bank ma prawo rozwiązać umowę pożyczki z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia.

Pozwana przystąpiła jako ubezpieczony/pożyczkobiorca do umowy ubezpieczenia zawartej pomiędzy (...) Bankiem S.A. a (...) S.A. obejmującej swym zakresem ryzyko m. in. zgonu.

Pozwana spłacała raty, ponadto 18-09-2013 r. wpłaciła 3000 zł na poczet zobowiązań z tytułu pożyczki.

Pozwana zaprzestała spłacania rat. Bank wypowiedział umowę.

Na dzień 26-09-2016 r. zadłużenie z tytułu pożyczki wynosiło 1247,73 zł (z tytułu: kapitału 1058,44 zł, odsetek umownych 41,78 zł i odsetek karnych 147,51 zł).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje w całości na uwzględnienie.

Strony łączyła umowa pożyczki.

Fakt zawarcia umowy wynika z dokumentów, których autentyczność nie była kwestionowana i nie budzi wątpliwości. Okoliczności mające znaczenie dla rozstrzygnięcia były przy tym niesporne za wyjątkiem łącznej kwoty zobowiązania. Pozwana podnosiła, że nie godziła się na zawarcie umowy, na podstawie której miałaby oddać 16 675,80 zł, otrzymując do dyspozycji tylko 7 500 zł. Twierdzenie to jest jednak sprzeczne z jednoznaczną treścią umowy, którą pozwana podpisała. Wynika z niej wyraźnie, że pożyczkobiorca bierze pożyczkę w kwocie 10 702,66, ale ma mieć wypłacone 7 500 zł, gdyż z kwoty pożyczki są najpierw pokrywane: opłata przygotowawcza 40,00 PLN, prowizja 334,59 PLN, opłata ubezpieczeniowa 2 828,07 PLN. Całkowity koszt pożyczki obejmuje te opłaty oraz odsetki, stąd pozwana musiała spłacić łącznie 16 675,80 zł. Sama pozwana przyznała, że zaprzestała spłacania rat, stąd zgodnie z warunkami umowy bank mógł ją wypowiedzieć, w związku z czym cała pozostała do zapłaty kwota stała się wymagalna. Wprost z umowy wynika też prawo powoda do żądania odsetek od kapitału oraz, w przypadku zwłoki, odsetek za opóźnienie („karnych”). Wysokość kwoty pozostałej do zapłaty na dzień wniesienia pozwu nie może budzić wątpliwości w świetle przedłożonego przez powoda rozliczenia należności i spłat.

Zobowiązania stron umowy pożyczki reguluje art. 720 § 1 kc, zgodnie z którym przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Zgodnie z ustanowioną w art. 3531 kc zasadą swobody umów, strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Stąd też i na podstawie art. 359 § 1 kc (zgodnie z którym odsetki od sumy pieniężnej należą się m. in. wtedy, gdy to wynika z czynności prawnej) strony mogły się umówić, że pożyczkobiorca zwróci pożyczkę z odsetkami według określonej stopy oraz zapłaci opłatę przygotowawczą, prowizję oraz zostanie odpłatnie objęty ubezpieczeniem. Stopa odsetek (16 %) nie przekraczała odsetek maksymalnych obowiązujących w chwili zawierania umowy, tj. 21 %, ustalonych w oparciu o art. 359 § 21 kc w ówczesnym brzmieniu. Możliwość naliczania odsetek za opóźnienie wynika z kolei art. 481 § 1 kc, zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Wobec dokonanych ustaleń Sąd zasądził w na rzecz powoda dochodzoną pozwem kwotę.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 kpc zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Kosztami strony powodowej była opłata sądowa od pozwu w kwocie 30 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 360 zł ustalone na podstawie § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w zw. z art. 2 rozporządzenia zmieniającego z dnia 03 października 2016 r., opłata skarbową od pełnomocnictwa wynoszącą 17 zł.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej nie jest uzasadniona.

We wniesionym środku odwoławczym jego autorka ogólnie formułuje zarzut błędnych ustaleń Sądu, które stanowiły podstawę faktyczną zasądzonych zaskarżonym wyrokiem świadczenia pieniężnego.

W ocenie skarżącej złożone do akt sprawy przez powodowy bank dokumenty nie są wiarygodne. Dotyczy to w szczególności umowy kredytu oraz harmonogramu spłat pożyczki.

Tak sprecyzowane zarzuty są chybione i nie korespondują z całokształtem zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Ustalenia Sądu pierwszej instancji są prawidłowe i znajdują oparcie przeprowadzonych w sprawie dowodach. Dowody te zostały poddane ocenie zgodnie z regułami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Ocena zebranego materiału dowodowego nie jest dowolna i mieści się w granicach swobodnej.

Poczynione przez Sąd meriti ustalenia i rozważania prawne Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje je za własne.

Na karcie 17 i następnych akt sprawy zamieszczona jest umowa pożyczki zawarta pomiędzy stronami. W paragrafie 2 ust. 1 strony zgodnie oznaczyły wysokość rat miesięcznych na kwotę 232,13 złotych każda.

Pod umową widnieje podpis upoważnionego pracownika banku oraz pozwanej.

Należy dodać, że swojego podpisu na tejże umowie pozwana nigdy nie kwestionowała. Do akt sprawy załączono także pismo banku, podpisane także przez pozwaną stanowiące harmonogram spłat wszystkich rat kredytu. W dokumencie tym również każda rata została ustalona na kwotę 232,16 złotych miesięcznie (por. k. 21). Przedstawione względy odpierają zarzut skarżącej, że strony inaczej uzgodniły treść umowy, w tym szczególności wysokość rat.

Twierdzenia autorki apelacji, że raty zostały ustalone na kwotę nieprzekraczającą 200 złotych miesięcznie są gołosłowne i nie poparte żadnymi dowodami.

Warunki kwestionowanego kredytu od samego początku –wbrew zarzutom pozwanej- były precyzyjnie określone. W umowie zostały ustalone opłaty, prowizja i inne koszty związane z udzieleniem pożyczki. Były to: opłata przygotowawcza w kwocie 40 złotych, prowizja bankowa 334,59 złotych i opłata ubezpieczeniowa w kwocie 2.828,07 złotych. Ostateczny stan zadłużenia to rezultat tego, że pozwana w pewnym momencie zaprzestała spłacania rat kredytu. Skarżąca całkowicie pomija, iż żądane kwoty stanowią również określone w umowie odsetki.

Zarzuty dotyczące prawidłowości obsługi pozwanej w powodowym banku były już przedmiotem badania i analizy arbitrażu bankowego, który nie dopatrył się żadnych nieprawidłowości.

Pozwana w apelacji podnosiła, że nienależycie zostały zarachowane raty przez nią uiszczone.

Zgodnie z treścią art. 6 kc ciężar dowodu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Reguła ta została rozwinięta w art. 232 kpc, zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Unormowanie w tym przepisie jest jednoznaczne. Ciężar dowodzenia spoczywa również na pozwanym w procesie cywilnym.

Skarżąca zatem winna zaoferować Sądowi dowody na poparcie tezy, iż kredyt spłaciła w większej wysokości niż to przedstawił bank.

Z tych zatem przyczyn i na podstawie art. 385 kpc należało orzec jak w sentencji wyroku.

SSO Jarosław Gołębiowski

SSO Dariusz Mizera SSO Alina Gąsior